

II. rész az Ég Temploma először

HEAVEN'S TEMPLE

Miért, hogy ez a nyárszép tavasz...

– Ennek a tavasznak *helyettem* ki örül ? –

...hogy ennek a tavasznak

boldog és részeg poszméhei susogása s kék szele:

arcomat

simító gyolcsa foszló felhője

csak szomorúságot okoz.

Mert nemhogy feledtesse oltsa:

de növeli hősín bánatomat minden ragyogása

meleg illata ennek a csiklandó tavasznak.

Ez itt az Ég Temploma.

Adok neked egy felhőt.

Kell?

Neked adom ezt a bagoly alakút,

Kréta világos ege alól knosszoszi szelek által idefűtt

mennyei selymet.

Íme aluszik még a májusi földben

a leánykököröcsin gyökerének lila és édes mérge.

A Láthatár óriás-madarának szárnya alatt

lűktet a csend figyel. Fényes méhek bontogatják

a virágserlegekbe csukott időt: lábukra

hímporos idő-szemecskék ragadnak

lassú repüléssel elviszik őket a Rukh hegyén túl

Gilgames sohanemlátott kaptárába.
A zsongó Idő-Kaptár pillanatai néha
szövődnek csak bele az idő ráncos szövetébe:
ezek a szerelem pillanatai –
viszik a virágporos időt a méhek énekük
most mind messzibbé válik szemükben
már föl-fölvillan az őszi
darazsakéban remegő félelem.
Miért feketébb ma minden árnyék?
S ez a világosság...
...Mert ilyen csak a Sátán sötéten göndörödő
szőrét beporzó verőfény...

A réten most füst-ügetéssel tovakocogott egy egykori
ritter
a szerelem ősrégi s ködös keserűségét motyogva
maga elé.
Gilgames méhei eltűntek a tisztásról. Csend van s
a levegőben csak a tavaszi kígyófiókák nyelvének
remegése érzik.
És kék szerenád lobog a levegőben.

Talán a percről percre kisebbedő Nap bánatot is
áraszt magából.
A fénybe rejtőzve érkezik a rétre s
belém ivódik a fénnel együtt mint aszúval locsolt
homokba
a borba rejtőzött részegség.
Áttetszőn szital a szomorúság a réten
mint szállongó hópelyhek árnyéka vakító
fehér falon.

huszonnégy

Nocsak nocsak – mondta
Vipera Nagybácsi –
hej te
kígyó kígyó kígyó kígyó kígyó kígyó kí-gyó...
ott
mozog
valami
 psszt!
 hé ! te ! (suttog)
Holló-Pap gyorsan tovarebbent.

A Kék Szerenád most egyre jobban halkul
(o spanish blue of the Heaven's Temple)

Ám most
hogy bújt hatalmak
a sós felhőket lakáj-szelekkel
mind tornyosabbá rakatják, egyre súlyosabbá,
megremegnek a falábú vízparti rekettyék.
S mélyen elrejtí magát a Bükk tavi kislánya,
 Bazsalikom.
Már alig érezni,
olyan a Kék Szerenád.
Bazsalikom hosszú hajú lány,
Bazsalikom ékszere nád,
nád bársonyán nádi csillag.
Bazsalikom félhold-szemű lány.
Ó ég-templomi spanyol kékség.
A levegő látlan útjai most üresek,
csak egyiken van némi élet,
bukdácsoló, nagy, nehézkes lég-batár
 (– s csak egy károgás –)
a felhők alatt kullogó madár.

*Mint viharban
az ordító menny fogsora közé szorult holló vergődése
a kettérepedt ég részébe fogva
olyan
két ütés között meglapuló létem
a döngő idő mozsarában.*

*Még kétszer ennyi, mint amennyit éltem,
és hajam olyan lesz, mint a sarki nyúlé
mert mindig permetez a halál fehér korma rám
és jaj mint sikos halat éhes kormorán
elnyelnek engem hideg nyílásai az időnek.*

És ím a Kék Szerenád vége.
Óriás-Horizont-Madár most
szárnyát fölemelte magasra,
s másik szárnyát, a porosz-feketét kiterítette.
Nincs már csak fönn az úszó Arany Kaptár
s a csillagok: ezüst méhek az ég sötét vizébe fúlva.

Ha egyszer este
nyílik a temetőkapu,
és két ember halad el melletted rád ügyet se vetve,
gondolj arra: másnap jönnöd kell a Kertbe –
szaladj föl, s egy illatos fa alatt meghúzódó
vén padot találsz; s ha alkonyodik, fölkarognak
az iynx madarak a hűvös fák közt.
S nemsokára már csak a kék victoria regia lobog
közepén
a rétnék, előbújik füvekből és fákból a sötétség,
apró sötétségcseppek szivárognak le a virágok szirmán,
s kiüt a sötétség, mint nehéz illat a keleti országból
ideszármazott tölgyfa levelén.

huszonhat

És örült énekbe kezdenek a rekedt,
holdfényivó inyx madarak a fák közt,
– reggelre a fényt mind megisszák –
ollós csőrük mohón kitátva, s ott fõnn
ragyog, világol a halottak arany Napja.

Hogy borzadó szívvel szalad el a bátor
szerelmes fiú is, hosszú pilláival verdesve,
elszalad, gyerekkora Kertjét
örökre háta mögött hagyja.

KÖVEK NAPFOLTJA RAJTUNK
IDŐTÁJFUN-SZONETT

Agyonlőtt pók lebukik maga-szőtt kötélén
éjfél után villanás: sárga sas sikoltoz
csillag döng a háztetőn Menyét bácsi bort hoz
ne nézz ki az ablakon füst susog a téren.

Ne nézz ki az ablakon füst suhog a téren –
nagy magányos kővihar minket úgy befoltoz
s hiába is szólanánk – szólj akár a holthoz :
„MARADJ VELÜNK NYÁRIDŐNK LÉGY
VELÜNK A TÉLEN” –

Nyárral úszó dáridód oly rövidre szabva
borda-állkapocsba zárt puha dob dobogja:
beég a nyár összehull – szénatollú boglya.

Ajtód előtt álldogál az ég tükör-baglya
benne úszik arcod úgy mintha átsuhanna
két szó rajta két madár mondja Anna Anna.

A TÜKÖRBAGOLYRÓL ÉS A HOMLOK KÖZEPÉN LEVŐ ÖSSZEMRŐL

Mikor felgyújtott baglyok tükörbeszegzett képmása
verdes

lángok bolyhos vizeiben ázva, a lágy
tükör tornácaiban, a doromboló
tükörben

mintha naplemente fröcskölné
kihull belőle a visszfény s lüktet
a falon, pirosan pislog a kés,
beléd dobálja puha képmásait: ilyenkor
*úgy érzed, zsugorodnak benned a sirályok
s homlokodba fölnyílt szemedbe alga hull.*